

Трећи Београд

Можемо ли
волети
што не
познајемо?

Аутор

Можемо ли волети што не познајемо? Аутор
Can we love what we do not know? Author

Захваљујемо кустоскињи Уни Поповић на несебичној помоћи
и сарадњи без које овај рад не би било могуће реализовати.
Трећи Београд

Many thanks to the curator Una Popovic for her selfless assistance
and cooperation without which this project would not be possible.
Third Belgrade

Савремена галерија Зрењанин
Contemporary Gallery Zrenjanin



Трећи Београд
Third Belgrade

Посматрајући период у српској/југословенској историји уметности од друге половине прошлог века до почетка двехиљадитих чини се да су ликовне манифестације често биле дефинисане/специјализоване према одређеним ликовним техникама¹. Од оснивања 1956. године Уметничка колонија Ечка у својим сазивима окупљала је уметнике који су се бавили различитим ликовним дисциплинама, да би се временом одржала само два сазива – уметника који су се бавили класичним сликарством у сазиву „Слика“ и уметника који су се бавили акварелом у „Сусретима акварелиста“.

Већ седамдесетих година када нове уметничке праксе иду изван или против традиционалног сликарства односно у правцу дематеријализације уметничког предмета, а у самом сликарству влада аналитичко, примарно или елементарно сликарство, као и када долази до напуштања колективистичког духа својственог колонијском деловању у корист индивидуалног, субјективистичког, долази до великих криза у раду Уметничке колоније Ечка.

Од тог времена организатори колоније константно покушавају да сазивима уметника пронађу нов смисао, нови профил и енергију који би одржали окупљања уметника у Ечки у животу. Године 2006. на педесетогодишњицу оснивања колоније дошло је до промене у концепту традиционалних сликарских окупљања. Промене у размишљањима, схватањима, перцепцији и рецепцији уметности у савременој уметности и теорији условиле су другачија виђења, поимања, артикулацију и презентацију појма слика.

Ми живимо у свету слика, реалних или виртуелних, а термин слика се одавно одвојио од своје медијске одређености и постао широко употребљавани и

мишљени појам. У складу са овим променама мењала се и идеја о суштини и смислу рада Уметничке колоније Ечка, односно о раду уметника у сазиву „Слика“. Први озбиљнији рез догодио се управо 2006. године, када је у складу са већ увелико присутним плурализмом и интердисциплинарношћу у савременој уметности, уметницима у Ечки омогућено да се медијски неограничавају на традиционално подељене ликовне дисциплине већ да своје идеје реализују несметано у различитим формама савременог уметничког изражавања.

Године 2010. започело се са ауторским и проблемским конципираним сазивима у Уметничкој колонији Ечка, па је пројекат “Слика 2010 – Still Life!” Сунчице Ламбић-Фењчев као основну идеју имао слику природе у данашњем друштву - преиспитивање еколошких тема односно ревизију односа човека и природе; пројекат “Слика 2011 – Интеракција” Биљане Томић суштински је указао на истраживања комплексних међурелација односно међудејства уметности и простора/окружења, међуодноса самих уметника и њихових радова, као и односа уметник/уметност – публика; пројекат “Слика 2012 – Опсесија”, аутора Изабеле Олдак говори о енормном броју слика/информација које нас са свих страна агресивно нападају у свакодневном животу. Уметничка колонија Ечка позвала је уметничку задругу Трећи Београд да пружи свој уметнички печат сазиву „Слика 2013“. Педесетих година прошлог века када се уметност борила за ослобађање од догми социјализма колективистички дух негован у колонијама окупљао је индивидуалисте различитих профила да заједничким напорима пронађу модел за поновно освајање уметничких слобода.

Данас у промењеним друштвеним околностима уметници се опет удружују у колективе, где се овога пута појединци свесно одричу дела своје индивидуалности

да би заједничким радом на једном уметничком делу дошли до нових уметничких решења која превазилазе и надопуњују рад појединца. Оваквим удруживањем уметници данас проналазе нове форме деловања и критике савременог друштва, али и могућност опстанка у, за нашу средину, драстично измењеним условима живота. Почетак рада „Трећег Београда“ у Уметничкој колонији Ечка иницирао је уговор који Савремена галерија потписује са уметницима јер се због промењеног/проширеног концепта рада сазива „Слика“ уметницима не деле више четкице, платна и боје, већ им се исплаћује хонорар за који они могу слободно да одлуче којим ће се видом савременог визуелног стваралаштва изражавати.

Продубљујући у свом раду питање појма „Слика“ уметници из „Трећег Београда“ проблематизују бином уметници – институције, а затим и комплексне, замршене везе на релацији уметност – вредности - тржиште – етика – естетика – емоције – хуманост - политика – друштво покретањем/конструисањем једне занимљиве ситуације која доводи у питање управо ове појмове који сачињавају или утичу на данашњи свет уметности.

Сунчица Ламбић – Фењчев
Зрењанин, новембар 2013.

¹ Нпр. скулптуром се бавило Панчево, цртежом Сомбор, акварелом Карловци, касније Зрењанин, керамиком Суботица, графиком Љубљана, малом пластиком Мурска Собота, графиком и цртежом Загреб...

Looking at the period in Serbian/Yugoslav history of art from the second half of the last century to the beginning of the 2000s, art events seem to often have been defined/specialized according to certain art techniques¹. Since its foundation in 1956, the Art Colony Ecka assembled in its gatherings artists engaged in different artistic disciplines and eventually only two gatherings remained – the one of artists engaged in classical painting in the gathering „Image“ and of artists doing watercolour paintings in „Watercolourists meetings“.

In the seventies, when new art practices go beyond or against traditional painting, i.e. towards dematerialization of an art object, and painting itself is dominated by analytical, primary or elementary painting, and when it comes to leaving the collectivist spirit characteristic of colonial activities in favor of the individual, subjectivist one, there is a major crisis in the work of the Art Colony Ecka.

Since then, the organizers of the colony have constantly been trying to find a new meaning, a new profile and energy with these gatherings which would keep assembling of artists in Ecka alive. In 2006 for the fiftieth anniversary of the foundation of the colony there was a change in the concept of traditional gatherings of painters. Changes in thinking, understanding, perception and reception of art in contemporary art and theory brought about different views, understanding, articulation and presentation of the concept of image. We live in the world of images, real or virtual, and the term image was long separated from its media specificity and became a widely used and comprehensible term. In line with these changes, there was also a change in the idea about the essence and meaning of the work of the Art Colony Ecka, i.e. the work of artists in the gathering „Image“. The first major cut was in 2006 when in accordance with the already pre-

sent pluralism and interdisciplinarity in contemporary art, it was made possible for artists in Ecka not to be limited by media to the traditional division of artistic disciplines, but to realise their ideas smoothly in various forms of contemporary artistic expression.

In 2010 started author and problem-based gatherings in the Art Colony Ecka, and so the project „Image 2010 - Still Life“ by Sunčica Lambić-Fenjčev had as its main idea an image of nature in today's society - a review of environmental issues, i.e. a review of relationship between a man and nature; project „Image 2011 - Interaction“ by Biljana Tomic essentially pointed to the researches of complex interrelationships, i.e. interactions of art and space/environment, interrelationships between artists themselves and their works as well as the relation artist/art - audience; project „Image 2012 - Obsession“ by Izabela Oldak tells us about an enormous number of images/information we are aggressively attacked by from all sides in everyday life. The Art Colony Ecka invited an association of artists Third Belgrade to leave its artistic mark to gathering „Image 2013“. In the fifties of the last century when art was fighting for the liberation from the dogmas of socialist realism, the collectivist spirit cherished in the colonies gathered individualists with different backgrounds to work together to find a model for the re-conquest of artistic freedoms.

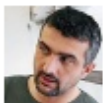
Today in the altered social circumstances, artists unite again into collectives, where this time, individuals consciously renounce a part of their individuality so that, working together on a work of art, they could find new artistic solutions that exceed and complement the work of an individual. With such gatherings, artists today find new forms of action and critiques of modern society, but also the possibility of survival in, for our environment, drastically changed conditions of life. The beginning of work of „Third Belgrade“ in the Art Colony Ecka initiated a contract which Contemporary Gallery signed with artists as due to the altered/expanded concept of the work of gathering „Image“ artists are no longer given

brushes, canvases and paint, but are paid a fee for which they are free to decide which form of contemporary visual art they will use to express themselves.

Deepening the problem of the concept of „Image“ in their work, artists of „Third Belgrade“ problematize the binomial artists - institutions, and then the complex, intricate relationships between art - values - market - ethics - aesthetics - emotions - humanity - politics - society by launching/constructing an interesting situation that calls into question the very concepts that make or affect today's world of art.

Sunčica Lambić - Fenjčev
Zrenjanin, November 2013.

¹ For example, sculpture was done in Pancevo, drawing in Sombor, watercolour in Karlovci, and later in Zrenjanin, ceramics in Subotica, graphics in Ljubljana, small sculptures in Murska Sobota, graphics and drawing in Zagreb...



Rados Antonijevic

Ечка

Mi otišli na likovnu koloniju, a oni nam umesto platna i boje dali lovnu i to 100 000.00 dinara. Pa zašto onda da slikamo kad već imamo pare pa rekoh bolje da budemo preduzimači i da naručimo da neko slika za nas. Odmah tu ostali dodaše da u Kini mogu da se naruče slike npr. ulje na platnu po foto predlošku, spretni izguglaše da je to sasvim ostvarivo, još neki dodaše da je najbolje da uzmemo frejm iz nekog od predhodnih radova (Čačak -odozgo), nametnulo se odmah da se sve to profi i muzejski urami, a sva korespodencija sa organizatorima i sa kinezima prezentaciono pripremi i gotova slika u decembru mesecu u Zrenjaninu izloži kao naš odgovor na temu Slika 2013. Još da neko napiše pametan tekst pa bog da nas vidi.

Свиђа ми се · Прокоментариши · Не прати објаву · 10. септембар у 21:19 близу места Belgrade

👍 Natasa Pavlovic, Marina Markovic, Olivera Parlic и 4 других кажу да им се ово свиђа. ✓ Виђено од стране њих 12



Sandra Stojanovic Hej! Ja (kao i uvek) imam nekoliko komentara/pitanja: sta to mi ovim radom pokrecemo/kakvo pitanje postavljamo/sta resavamo? Cini mi se da uz konkretan predlozak i krajnji proizvod mi samo dokazujemo ono sto stvarno SVI VEC ZNAJU, a to je da svaki objekat moze I proizvodi se u Kini za jeftinu novacnu nadoknadu od strane nekih mucenika koje niko ne dozivljava vise kao ziva bica. Takodje dokazujemo i to da mi ovde mozemo podjednako bahato da se ponasamo kao neki industrijalac u SAD kome trebaju promotivne majice. Malcice mi mirise na defetizam. Kada je prvi put pomenuta ideja izrade slike u Kini na temu Veliki san, meni nesto totalno drugacije bilo u vidu. Cinilo mi se da bas tim pojmom SNA kao nekog mastanja i kranje licnog dogadjaja, bega iz realnosti, I donekle neodredjenog I personifikovanog koncepta mozemo nesto da izvucemo.

Dakle, mislila sam da cemo se fokusirati manje na sam objekat a vise na rendering. Ti ljudi koji su totalno dehumanizovani prave te predmete I neretko se desavaju greske kulturoloskog tipa npr. Abibas umesto Adidas (jer ne poznaju fonetsko pismo pa im je teze da uoce tu vrstu razlike). Upravo ta odstupanja podsecaju da se radi o ljudima koji imaju

фото - предложак за „Кинеску слику“ (фрејм из видео рада „Велики сан“)



Treci Beograd <treci.beograd@gmail.com> (gesendet von selmantrtovac@gmail.com) 21. Sep.

an info; Bcc: Aleksandra; Bcc: Anica; Bcc: Marina; Bcc: Olivera; Bcc: Ranko; Bcc: veljko; Bcc: Sanja; Bcc: radosantonijev.

Dear Miss Jing,

we would like to ask how much would cost an oil painting (attached), format 24x36"(60.96x91.44cm) with shiping to Serbia. How long it would take to paint the painting. Attached we are sending you the template we would like to have as oil painting.

Best regards
(on behalf of Third Belgrade)
Selman Trtovac

Painting SunBird <info@oil-painting-china.com>

21. Sep.

an mich

Dear Selman :

Ok,Thanks for your letter. We will treat your order with our supreme professional standard . The total amount is 202 USD for the paintings, (include the shipping cost is 24 USD, the painting is 178 USD.)

You need to pay 202 x in advance 50% = 101 USD for the painting.

You can use paypal to pay,Our Paypal account number is: info@oil-painting-china.com ,

Attached to the letter new price list as a reference.

Before delivery,we will send you the photos of the finished painting to confirm.

This painting has a little complex,there are many details with it,it need a little more time to be painted.The painting will be completed within 15 days after we received your advance deposit 101 USD

Usually, We start to paint the paintings after we received your 50% advance payment.once we completed the paintings,we will send you photos of the paintings to confirm. After you confirmed the paintings,you need to pay remaining 50% ,then,we will ship the paintings.we will tell you shipping informations by email.

If you have any questions, feel free to contact us.

We would like to hear from you.

Best regards !

Jing

SunBird oil painting CO.,LTD

E-mail: info@oil-painting-china.com

Website: <http://www.oil-painting-china.com>



Nua Perpetuummobile

Dragi Trecebeogradjani, stvari oko kineske "slike" su malo komplikovanije nego sto se moglo zamisliti. Prvo nije moguće cariniti "sliku" bez provizije DHL-a! Drugo oni ne prihvataju cenu koji su Kinezi napisali, vec insistiraju da sliku proceni KUSTOS. Tim povodom sam zvao Unu Popovic da u petak u 8 sati krenemo put Novih Banovaca i da na licu mesta ONA proceni sliku, pa da se napravi zapisnik. Nakon toga cemo mi imati pravo da platimo carinu i porez u visini od prilike 10.000 RSD. Predlazem da se taj element PROCENE kineske slike obavezno dokumentuje i uvede u proces rada. Ako se slazete, da li bi jos neko bio rad da krene i dokumentuje proces procene.

Свиђа ми се · Прокоментариши · Не прати објаву · 30. октобар у 12:16 близу места Belgrade

Olivera Parlic, Sandra Stojanovic, Veljko Pavlovic и 3 других кажу да им се ово свиђа. Виђено од стране њих 12

Погледај претходне коментаре 52 of 64

R Ranko Djankovic ovo definitivno nije mesec vajara, sto se zdravlja tice, kao prvi oporavljeni zelim i tebi i Radosu sto brzi oporavak 😊
30. октобар у 14:59 преко мобилни · Не свиђа ми се · 3

Rados Antonijevic Mislim da je to sve bolje nego što smo i planirali, I ranije sam govorio da je jedino merilo umetnosti za neobaveštenog posmatrača 1. cena 2. mišljenje stručnjaka (kustosa). pa mi je tim milije što ovaj rad može i o tome da svedoči. Sećate se priče o Brankusijevoj skulpturi koja je putovala za Ameriku na neku izložbu, pa carinici nisu hteli da je deklarišu kao umetničko delo nego kao repromaterijal jer nije ličila na kalasičnu umetnost. Dakle osim pitanja o orginalnosti dela, ekonomskim tokovima koji u umetnosti vide samo robu mi postavljamo i pitanje gde se zapravo nalazi vrednost umetničkog dela. KO PROCENJUJU DODATNU VREDNOST UMETNIČKOG RADA? I može li se ona uopšte izmeriti? Voleo bih da imamo i fotografije pod nazivom "Kustos ocenjuje vrednost dela" . U svakom slučaju Veljkov fotoaparat bi dobrodošao na licu mesta. Ja bih vrlo rado voleo da se pridružim ekspediciji koja ide u Banovce, nadam se da će ovaj prokleti bol popustiti do tada. POZdrav

Beograd, 1. Novembar 2013.

DHL International Beograd d.o.o
Krešina 35
22304 Novi Banovci, Srbija
(Carinska služba)

Predmet: Mišljenje o proceni umetničkog dela (slike)

Mišljenje,

Slika pod nazivom Collective Dream urađena je naplatnu, tehnikom ulja, dimenzija 61cm x 91cm.

Slika predstavlja reprodukciju urađenu po fotografiji performansa u javnom prostoru u metničke grupe Treći Beograd iz Beograda, koja je urađena septembra 2012. u Čačku. Autor originalnog dela, odnosno foto-predložka, je umetnička grupa Treći Beograd iz Beograda, a predmet predstavlja samokopiju originalnog dela.

Vrednost kopije nije veća od 100 USD, kako je navedeno u računu. Samim tim slika ne predstavlja delo od naročite umetničke vrednosti. Ona se podrazumeva kao reprodukcija ili kao dekorativni predmet.

Procenu uradila
Una Popović,
istoričar umetnosti i kustos
Muzeja savremene umetnosti u Beogradu.

Potpis


Una Popović
istoričar umetnosti i kustos



Бојанка / Кустос проценује вредност дела, аутор Сандра Стојановић

„Кинеска слика“ уље на платну 91x61 cm



Уметничка задруга Трећи Београд је позвана 2012. године да учествује на Сликаарској колонији Ечка 2013. Тим поводом је већина уметника Трећег Београда боравила током месеца септембра 2013. у Ечки размишљајући заједно о важним питањима у сликарству и ликовној уметности уопште.

Шта је слика у уметности данас? Сликаарство у 2013. години? Какву улогу има медијум слике у традиционалном смислу? Читање, препознавање и схватање слике? Ко је аутор? Какву улогу имају занат, техника и технологија у процесу настајања слике? Какве односе слика данас производи - политичке, економске, просторно-временске, етичке, емоционалне итд. Та питања, али и многа друга су се појавила у током Сликаарске колоније!

Када смо стигли у Ечку, надамак Зрењанина, у павиљон дворца у коме су некада били смештени ратни пилоти за време Другог светског рата, нисмо знали како би резултат нашег боравка тамо требало да изгледа. Знали смо сигурно да нећемо узети штафелаје, платна и четкице у руке. Договорили смо се прећутно да сви заједно “сликамо” једну слику, како смо то и раније чинили.

У једном од јутарњих разговора на тераси павиљона Ечка неко је предложио да наручимо слику, да нам се слика коју желимо наслика! Око тог предлога се развила дискусија, помињани су и неки наши млади, добри сликари. Брзо смо одбацили ту помисао, знали смо да би ту настао неспоразум око тога чија је то слика, ко је аутор. Нама је била потребна деперсонализована слика, уље на платну без имало дилеме ко је аутор! Онда смо се досетили Кине! Кинези сликају шта год ти падне на памет, портрете, куце, маце, села, градове и за све имају већ разрађене методе и тарифе. Једна од тих кинеских мануфактура која слика слике техником уље на платну

је била и фирма SunBird (<http://www.oil-painting-china.com>). Постојала је у почетку извесна дилема да ли је етички наручити слику из Кине. Та дилема је била последица наше предрасуде да тиме експлоатишемо, неке тамо јадне, кинеске сликаре. Након расправе смо ту дилему у потпуности одбацили, као неосновану. Одлучили смо даље да предложак слике која треба да нам се наслика буде фотографија са перформанса који је Трећи Београд извео у јавном простору, у контексту Меморијала „Надежда Петровић“ у Чачку. Више је разлога за тај избор. Прво, у питању је поглед одозго, са неба, друго предложак је представљао колективни сан са свим његовим очигледним и скривеним значењима, треће, на тај начин настављамо размишљање о раду из Чачка, што значи да тај рад није затворен и четврто, у питању је управо онај приказ, односно фотографија коју смо након путовања као група уметника поклонили Јосипу Ваништи испред његове слике, његове “линије” у Загребу.

Наслов будуће слике нас је прилично мучио. Многе наслове смо одбацили као неприкладне, претенциозне, неке зато што су нам се учинили банални. Последњег дана нашег боравка у Ечки шетали смо се по селу и случајно набасали на локалног професора историје у пензији, који нас је љубазно позвао у своје двориште на кафу и крушке. Седели смо неко време у његовој башти, а он нам је причао понешто о историји тога краја. У једном тренутку је отишао и донео једну књигу. На првој страни те књиге била је реченица: “Можемо ли волети што не познајемо. Аутор”. Управо ту реченицу смо преузели као наслов будуће слике.

Око формата наше будуће слике, који су нам били понуђени у табели фирме SunBird, врло брзо смо се договорили и послали упит тој фирми. У кратком року нам се јавила извесна госпођа Јинг, рекавши нам која ће

бити цена слике, те нагласивши да је цена заиста фер са обзиром да је предложак веома комплексан и да ће зато бити неопходно да се за сликање те слике ангажује један од најбољих сликара њихове мануфактуре! Очигледно није било простора за ценкање. Ми смо, наравно, са одушевљењем пристали на понуђене услове, платили и слика је почела да се слика. Након двадесетак дана смо добили повратну информацију, фотографију како изгледа насликана слика. Оно што смо видели је била управо слика какву смо и очекивали. Прави клише. Потврдили смо госпођи Јинг да смо задовољни сликом, након чега нам је слика послата DHL-ом.

Врло брзо је слика стигла у Београд, али је није било лако преузети. Фирма DHL нам је саопштила да није у могућности да нам тек тако испоручи пошиљку, јер је у питању несумњиво уметничка слика. Процедура је налагала да се у царинску службу DHL у Новим Бановцима доведе кустос који ће извршити експертизу пристигле слике, те својим печатом потврдити назначени износ са рачуна који смо добили, а на основу ког је потрабно платити царину.

За тај део процеса настајања рада, односно “сликање слике”, за помоћ смо питали кустоса Музеја савремене уметности у Београду, који је затворен скоро шест година, Уну Поповић. За ту прилику било је неопходно да Уна Поповић направи факсимил-печат код печатаресца уз помоћ Трећег Београда. Када би се поједноставило, могло би се рећи да су уметници направили печат кустосу!

Коначно, једног јутра смо отишли у царинску испоставу DHL-а у Новим Бановцима, где је Уна направила експертизу пристигле слике и закључила да слика нема уметничку вредност. Уна је заиста имала право, тај предмет који личи на слику ништа не вреди, боље рећи није ништа вредео док од стране Уметничке задруге Трећи Београд није стављен у прецизно осмишљен и пажљиво испланиран контекст уметности. Завршетак слике је управо изложба под насловом “Можемо ли волети што не познајемо” у којој слика добија, као кроз неки алхемијски процес, своју планирану вредност.

Селман Тртовац
Београд, новембар 2013.

An association of artists Third Belgrade was invited in 2012 to participate in the Art colony Ecka in 2013. On this occasion, the majority of artists of Third Belgrade stayed during the month of September 2013 in Ecka meditating together on some important issues in painting and fine arts in general.

What is a painting in the art today? Painting in the year 2013? What role does the medium of a painting have in the traditional sense? Reading, recognizing and understanding a painting? Who is the author? What role do the craft, technique and technology have in the process of creating a painting? What relations does a painting create today - political, economic, spatial-temporal, ethical, emotional, etc. Such questions, and many more arose during the stay in Ecka!

When we arrived in Ecka near Zrenjanin, in the pavilion of the castle which once housed military pilots during World War II, we did not know what the result of our stay there should be like. We knew for certain that we would not take easels, canvases and brushes in hands. We agreed tacitly to „paint“ a painting together, as we used to do it, but in a different way.

During one of the morning talks on the terrace of the pavilion Ecka somebody said, why don't we order a painting, to have the painting we wish to create painted? The proposal sparked a discussion, someone mentioned some of our young, good painters. We soon dismissed the idea, we knew that there would be a disagreement on whose painting that would be, who would be the author. We needed a depersonalized painting, an oil on canvas painting without any doubt who the author was! Then someone remembered China! The Chinese paint whatever comes to mind, portraits, dogs, cats, villages, towns, and they have methods and prices already determined for everything. One of these Chinese manufactures which makes oil on canvas paintings was the company Sunbird (<http://www.oil-painting-china.com>). There was initially a dilemma whether it is ethical to order a painting

from China. This dilemma was the consequence of our prejudice that by doing so we exploit some poor Chinese painters. After the discussion we dismissed this dilemma completely as groundless. For the sketch of the painting that we wished to have painted we chose a photograph from the performance that Third Belgrade had done in the public space, in the context of the Memorial of „Nadezda Petrovic“ in Cacak. There are several reasons for this choice. Firstly, it is a view from above, from the sky, secondly, the sketch was a collective dream with all its obvious and hidden meanings, thirdly, that way we continue to reflect on the work from Cacak, which means that the work is not closed, and fourthly, it is the very sight, i.e. the photograph that we, as a group of artists, gave after the journey to Josip Vanista in front of his painting, his „line“ in Zagreb.

The title of the future painting was rather distressing for us. We rejected a lot of titles as inadequate, pretentious, and some because we found them banal. On the last day of our stay in Ecka we walked around the village and accidentally came across a former local history teacher, who kindly invited us to his yard for coffee and pears. We sat for a while in his garden, and he told us a little about the history of that region. At one point he left and brought a book. The first page of the book read: „Can we love what we do not know. Author. „ It is the very sentence that we took as the title of our future painting.

We quickly agreed on the size of our future painting, which we were offered in the table in the company Sunbird, and sent an enquiry to the company. Soon Mrs. Jing replied telling us the price of the painting and that the price was really fair, considering that the sketch was a very complex one and that for this painting it would therefore be necessary to hire one of the best artists of their manufacturing! Apparently there was no room for bargaining. Logically, we enthusiastically agreed to the terms offered, paid, and the painting was started to be painted. About twenty days later, we received

feedback, a photograph of the painting. What we saw was exactly the painting we had expected. A real cliché. We confirmed to Mrs. Jing that we were satisfied with the painting, after which the painting was sent via DHL.

In a short while, the painting arrived in Belgrade, but it was not easy to take it. The company DHL informed us that it was unable to deliver the parcel just like that as it undoubtedly contained an art painting. The procedure required to take a curator to the customs DHL service in Novi Banovci who would give an expert opinion of the painting sent, and to confirm with their seal the specified amount from the invoice which we had received, and based on which we were supposed to pay the customs duty.

For this part of the process of creation of work, or „painting a painting“ we asked for help the curator of the Museum of Contemporary Art in Belgrade, which was closed for nearly six years, Una Popovic. For this occasion, Una Popovic had to make a facsimile seal at the seal engraver with the help of Third Belgrade. To put it in simple terms, one could say that artists made a seal for a curator!

Finally, one morning we went to the customs office of DHL in Novi Banovci, where Una gave an expertise of the received painting and concluded that it had no artistic value. She really was right, the object that looks like a painting is not worth anything, better to say it was not worth anything until the association of artists Third Belgrade put it in properly designed and carefully planned context of art. Completion of the painting is the very exhibition titled „Can we love what we do not know“ where the painting gains, as through an alchemical process, its intended value.

Selman Trtovac
Belgrade, November 2013

Драге колеге,

Наручивањем слике смо покренули размишљање о слици као генерисаној информацији, која може мењати облик и материјал. Такође смо указали да новац суштински мења однос према уметности, саму уметност, па и уметника. Ипак, намеће се питање, да ли се напор сликара из Кине може назвати уметничким?

Без обзира на околности у којима је радио. Зато предлажем да покушамо да скенирамо процес настанка ове наше слике до најнижег елемента производње, до сликара – радника. Ако сазнамо име и презиме сликара који је сликао нашу слику, он не би више био невидљив и без личности, већ би постао уметник - аутор.

Тиме би повезали наше поступке са моралним ставом и наметнули условност да уметник мора бити личност. Оно што не познајемо, а долази из Кине је њихова култура, али морамо прихватити да смо сви ми пре свега људи, односно бића исте природе, те да се као такви на нивоу универзалних људских вредности можемо разумети, па и волети. Ако у то верујемо, онда наш уметнички рад треба да говори и о томе.

Радос Антонијевић
Смедерево, новембар 2013.

Rados Antonijević
Smederevo, November 2013.

Can we love what we do not know?

Dear colleagues,

By ordering a painting, we initiated viewing a painting as generated information, which can change its shape and material. We also pointed out that money fundamentally changes the attitude towards art, the art itself, as well as the artist. However, the question arises whether the effort of the painter from China can be called artistic?

Regardless of the circumstances he worked in. So I suggest we try to scan the process of the creation of our painting to the lowest element of production, the painter – the worker. If we find out the name and surname of the artist who made our painting, he would no longer be invisible and without personality, but become an artist – an author.

That way we would connect our actions with the moral stance and impose conditionality that an artist must be a person. What we do not know, and which comes from China is their culture, but we must accept that first of all we are all people, i.e. beings of the same nature, and that as such at the level of universal human values, we can understand each other. If we believe in that, then our art work should speak about that.

Идентификација сликара из Кине



Пре 21 мин. · Не свиђа ми се · 4



Nua Perpetuummobile Jixiang Lai, born in 1978 in Zhangzhou city, Fujian Province. now he is our full-time painter, he is good at classical person painting. His paintings is popular by collectors from world .

2010 Jan.: Nominated as young artist of the year in the Fourth Annual AAC Award for the Most Influential Participants of Chinese Art 2009;
2011 Jan.: ANZ (Australia and New Zealand Banking Group) published Jixiang Lai's four paintings (Small river, Front yard, Window side and Village) on its 2011 calendar.

Пре 18 мин. · Не свиђа ми се · 2



Sanja Latinovic Sve podatke imaš 😊

Пре 18 мин. · Свиђа ми се

„Спектакл је капитал акумулиран до степена у којем постаје слика.“ – Ги Дебор

„Можемо ли волети што не познајемо?“ представља један могући одговор групе Трећи Београд на питање заједничког (тј. групног) уметничког рада у контексту продукције садашњице, те и однос групе према уметничком пројекту као таквом. Он је дакле производ методе рада уметника са дијаметрално другачијим естетским односом према уметничком објекту, који у себи подразумева процес преиспитивања аутоматизма према поимању ауторства и медијума сликарства (у Србији).

Иницијални задатак колоније у Ечки у оквиру кога је група Трећи Београд требало да одговори на тему „Слика 2013“, своје испуњење нашао је управо у одступању од познатог окружења сликарске продукције и изазову непознатог. Наиме, Трећи Београд се доста рано у процесу планирања рада одлучује да се према продукцији слике односи по инерцији савремене производње материјалних предмета. Слика која постаје искључиво објектом, бива поручена у једној од мануфактурних радионица у Кини. Мотив који се појаљује на слици је изабран тако да представља Трећи Београд у већ решеном естетском формату фотографије перформаса „Велики сан“. Овим препуштањем саме израде слике, њеним допремањем у Србију и контекстуализацијом у простору Савремене галерије Зрењанин заправо се постављају предуслови за преиспитивање ауторства над уметничким делом. Оно је у овом случају формално сачињено од постављеног уља на платну са мотивом приказа перформаса Трећег Београда под називом „Велики сан“ (слике из Кине), низа докумената којим се процес продукције, допремања и уопште планирања пројекта приближава посматрачу, те и бојанки за децу и печворка. Сваки од објеката појединачно преставаља

део уметничког надсистема, који једино у својој целисти може бити читан као тело уметничког пројекта. Овим се проблематизација класичне дефиниције аутора јасно подцртава, а анализа неминовно искључује линеарност и деконтекстуализацију појединачних објеката који су део поменутог надсистема.

У питању које се појављује у самом називу пројекта представљеном кроз формат изложбе, посматрач се позива на активност – одговор на дато питање. Како је сам уметнички рад заправо истраживање односа према уметничкој продукцији, његова материјализација почиње од првог тренутка боравка у Ечки и конципирања рада. Стога документација у форми преписке са власницом кинеске мануфактуре, договарања групе на фејсбуку, архивских снимака итд. представља основу за поимање пројекта у целисти. За посматрача, изложба почиње искуством деце која концентрисано боје бојанке са приказима „Великог сна“ и других активности Трећег Београда. Они репликују процес продукције кинеског мајстора и тиме просторно супротстављају и употпуњују положај уља на платну у оквиру уметничког надсистема. Посматрач је позван да се придружи деци у готово перформативном чину стварања нових објеката, делимичних носилаца смисла, те и да активно креира уметнички надсистем.

Као следећи корак у циклусу откривања изложбе, појављује се рад рађен техником печворк са истим мотивом ранијег перформанса Трећег Београда. Овим радом се додатно продубљује однос према објекту на тактилној основи и (ре)материјализацији уметничког производа. На релацији традиционални ручни рад – уметник – тело уметничког дела преиспитивање носиоца ауторства и класификације уметничког дела поново постаје неминовно.

Искуство изложбе се завршава сликом рађеном у

Кини, која се у формалном смислу од печворка и бојанки разликује у одабиру материјала. Наиме, уље на платну са собом носи догму уметничког легитимитета. У прилог томе иде и чињеница да су радници на царини при увозу захтевали процену одакредитованог кустоса за вредности објекта као уметнине. Аутоматизам класификације на основу (позитивних) предрасуда технолошких карактеристика рада беспотребно ограничава однос између уметника и публике, уметничког дела и публике, те самим тим целокупну функцију и домен уметности. У условима након постмодернистичких пракси, готово је немогуће дефинисати стваралаштво према форми. Појам непознавања уметничких механизма и принципа управо и јесте кључ пројекта, у оквиру којег се даље поставља питање уопште могућности успостављања односа према ономе што не познајемо или најпросто не разумемо.

Блага наивност или смислена провокација теме „Слика 2013“ заправо је уродила плодом у смислу покретања креативних процеса групе. Остварен је квалитетан критички однос према самој класификацији уметничког дела, односа ауторства те и јавне перцепције уметности. Оно што је Трећем Београду било потребно је да се у раду удаљи од уметничких структура продукције у Србији како би му се поново приближио. Идеја наручивања слике из Кине, цео процес конципирања и преиспитивање уметничке стратегије у оквиру „Можемо ли волети што не познајемо?“ постигли су управо то.

Сандра Стојановић
Београд, новембар 2013.

„The spectacle is capital accumulated to the point where it becomes an image.“ – Guy Debord

„Can we love what we do not know?“ presents one possible model of group artwork pertaining to Third Belgrade in the context of today's art production. It is also an attitude towards an art project as such. „Can we love what we do not know?“ ought to be seen as a product of work methodology by artists with essentially different aesthetic position to an art object, which in itself implies a process of re-questioning the automatism in perception of authorship and painting medium (in Serbia).

The initial tacks of art colony in Ečka, where Third Belgrade got assigned to produce artwork as response to the topic of „Painting 2013“, has been fulfilled through transgression from the known environment of painting production and challenge of the unknown. Namely, Third Belgrade has rather early in the process of planning the art project decided to treat the production of this particular painting innately as contemporary production of any other material good. The painting became a mere object, and was commissioned to a specialised manufacture workshop in China. The motive that appears on the painting is selected to represent Third Belgrade in an already anaesthetised form of a photograph; one frame from group's performance „The Big Dream“. By letting go of the actual production of the painting, it's shipping to Serbia and exhibited in the Gallery of contemporary art in Zrenjanin, the projects sets up prerequisites for us to start examining a right to authorship over the art project. The project is in this case formally made out of contextualised oil on canvas depicting Third Belgrade's „The Big Dream“ (painting made in China), an archive of documents aimed at bringing the process of production, shipping and generally planning closer to gallery visitors, as well as children colour books and a patchwork piece. Each one of the objects comprises the artistic overarching system, which can only be perceived

in its entirety as a body of the art project. Thereby problematisation of the classical definition of an author is clearly emphasised, and analysis necessarily discluded linearity and de-contextualisation of individual objects from the aforementioned system.

Through question that appears in the title of the projects, presented in form of exhibition, the visitor is called to take action – provide an answer to the given question. Since the art work itself is actually an exploration of the relations within art production, its materialisation begins from the very moment colony in Ečka started and concept developed. Therefore, the documentation in terms of correspondence with the owner of the Chinese manufacture workshop, Facebook discussions when planning things out, archive footage etc. presents the basis for comprehension of the project as a whole. For visitors, the exhibition starts with the experience of children devotedly working on colour books depicting „The Big Dream“ and other activities of Third Belgrade so far. Children replicate the process of production by Chinese master and consequently juxtapose in space and compliment the position of the oil painting within the system. Visitors are asked to join the children in the almost performative act of creating new objects, partial carriers of meaning, and thus actively participate in creating the art system.

The next step in discovering the exhibition, consists of a patchwork piece showing the same motive of Third Belgrade's earlier performance. Through this work, one's relation towards the object deepens in terms of tactility and (re)materialisation of the product of art. Within juxtaposition of traditional hand craft – artist – body of artwork, the question of authorship and classification of art projects become inevitable again.

The experience of exhibition ends with the painting made in China, which is only different from colour books and patchwork formally in terms of materials used. Namely,

oil on canvas technique is somewhat surrounded by dogma of artistic legitimacy. Supporting this is the fact that border control demanded the painting to be officially examined by an accredited curator in order to confirm its art market value. The automatism of artwork classification based on (positive) prejudice pertaining to technical characteristics of work, unnecessarily limits the relation between artists and audience, artwork and audience, and consequently the overall function and domain of art. After post-modern art practice, the conditions are such that is almost impossible to classify artwork on the basis of its format. The notion of unknown art mechanisms and principles is at the very core of this project, through which the issue is further addressed by questioning whether any relationship can be formed with what we do not know or simply do not understand.

Mild naivety or premeditated provocation of the theme „Painting 2013“ has actually proven to be rather successful in initiating creative processes of the group. Third Belgrade has achieved a quality critical approach to classification of artwork, relation to authorship and public perception of art. What was needed, was for the group to distance itself from structures of art production in Serbia, only to be able to come back to it again and understand it more profoundly. The idea of commissioning a painting from China, planning and examining the artistic strategy through „Can we love what we do not know?“ has managed precisely that.

Sandra Stojanović
Belgrade, November 2013

Трећи Београд је независна уметничка асоцијација, основана 2010. године у Београду. Замишљена је као уметничка задруга, а чине је уметници и уметнице различитих опредељења, вајари, сликари, видео и филмски уметници. Главни циљ групе од њеног оснивања до данас је истраживање у пољу уметничке аутономности.

Third Belgrade is an independent artistic association, founded in Belgrade in the year 2010. The idea behind it is formation of artistic commune, where various artists (painters, sculptors, film makers etc.) could gather and work together. Group's main goal from the very beginning was to encourage exploration in the field of artistic autonomy.

www.trecibeograd.com

УМЕТНИЧКА КОЛОНИЈА ЕЧКА/
ART COLONY ЕСКА
СПИКА 2013 - ТРЕЋИ БЕОГРАД/
IMAGE 2013 - TREĆI BEOGRAD

МОЖЕМО ЛИ ВОЛЕТИ ШТО НЕ ПОЗНАЈЕМО/
CAN WE LOVE WHAT WE DO NOT KNOW
2 - 19. децембар 2013.

Издавач/ Publisher
Савремена галерија Зрењанин
Contemporary Gallery Zrenjanin
Суботићева 1
23000 Зрењанин
e-mail: galerijazr@galerija.rs
www.galerija.rs

За издавача/ For the publisher
Игор Достанић

Уметнички савет/ Art Council
др Јеша Денегри, Сава Степанов и Славица Попов

Кустос/ Curator
Сунчица Ламбић-Фењчев

Текстови/ Texts
Сунчица Ламбић-Фењчев, Селман Трговац,
Радош Антонијевић и Сандра Стојановић

Превод на енглески/ Translation into English
Милица Лукић

Дизајн/ Design
Валентина Брковић

Штампа/ Printed by
„Драгић“ Зрењанин

Тираж/ Print run
300

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

061.2:7.038.5(497.113)*2013“(083.824)

СЛИКА 2013 : Трећи Београд:
Можемо ли волети што не познајемо
Савремена галерија Зрењанин, 2 - 19. 12. 2013. /
[текст Сунчица Ламбић-Фењчев, Селман Трговац, Радош
Антонијевић ; превод на енглески Милица Лукић]
Савремена галерија, 2013 (Зрењанин : „Драгић“) . - [24]
стр. : илустр. ; 20 cm

Тираж 300.

ISBN 978-86-6063-048-5

а) Уметничка задруга Трећи Београд - Мултимедијална
уметност - 2013 - Изложбени каталози